

LAUREN GROFF

ARKADYA

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: FİLİZ SARIALIOĞLU

Beckett's

Nehirde şarkı söyleyen kadınlar.

Bit'in hatırladığı ilk şey buydu. Yaşandığında daha doğmamıştı ama yine de dağların arasında kıvrımlanan yol ve çocukların dokunuşuyla kapanan sarı çiçeklerin olduğu mola yeri apaçık aklıdaydı. Kafile virajın ardında yeşillenen nehri görüp gecelemeğe üzere durduğunda hava kararıyordu. Mavi bir bahar akşamıydı ve soğuktu.

Kamyon, otobüs ve minibüsler nehrin kıyısında bizonlar gibi çember oluşturarak rüzgâra karşı dizilmişti, tam ortada iki katlı otobüs Pink Piper* vardı. Liderleri Handy otobüsün üstünde, sona ermekte olan günün güneşini selamlıyordu. Çıplak çocuklar tüyleri diken diken, kampın etrafında koşturuyordu. Erkekler ateş yakmış, gitarları akort etmiş, sebze yahnisi ve krepten oluşan akşam yemeğini hazırlamaya koyulmuştu. Kadınlar ıslak kumaşları buz gibi nehirde taşlara vurarak giysi ve çarşafı yıkiyordu. Günün son ışıklarında gölgeleri diz boyunu aşmıştı, akıntı sabun köpükleriyle parıldıyordu.

Bit'in annesi Hannah doğrulup bir çarşafı suyun yüzeyinden zar gibi soydu. Her tarafı tombul tombuldu; yanakları, kolları ve bacakları, ilmek ilmek örgülü altın saçları bile kabarıktı. İşçi tulumunun kot kumaşı, Bit'in içinde hücre hücre geliştiği karnında gerilmişti. Kıyıda Bit'in babası Abe, öteki kadınların şarkı söyleyişini başı yana eğik, dudaklarının ardında bir gülümsemeyle dinleyen Hannah'yı seyretmeye durmuştu.

* (İng.) Pembe Kavalcı. —çn

Sonra akşam yemeğinin kokuları odun dumanına karışıp yok olmuş, ateş soğuğa karşı alev alev yanmıştı. Biraz daha müzik; Handy'nin meşhur gıcirtılı sesinden “Froggy Went A-Courtin”, “Michael Row the Boat Ashore”, “The Sounds of Silence”. Çamaşırlar göz ucuyla görülen heyulalar gibi çalılıkların üstünde kurumaya bırakılmıştı.

Bit'in tüm bunları hatırlaması mümkün değildi. Doğumundan haftalar önceki, Arkady'dan üç yıl önceki o akşamı, 1968 yılı Khe Sanh Muharebesi ve Grenoble Olimpiyat Oyunları'yla radyodayken, Kafiye ülkenin bir ucundan diğerine oynadığı seğenin ortasındaiken, mavi ışıkları, ateşi ve karanlıkta hayaletlere dönüşen çarşaflarıyla o akşamı. Fakat hatırlıyordu. Bu hatıra hiç bırakmıyordu onu; Arkadya halkına mal oluncaya kadar anlatılmıştı, Bit'in içinde büyüüp ona ait bir hikâye oluncaya dek tekrar tekrar anlatılmıştı. Gece, ateş, müzik. Sırtıyla soğuğu engelleyen Abe, Abe'in ateş başında ısınmış göğsüne yaslanmış Hannah. Anne babasının arasına kıvrılmış Bit, onların mutluluğuyla sarmalanmış, mutlu.

GÜNEŞİN KENTİ

Bit uyandığında hareket hâlindeydi. Şubat ayıydı, hava henüz karanlıktı. Bit beş yaşındaydı. Babası onu ceketinin en sıcak yerine sarmıştı ve Abe'in kalbi Bit'in kulağında davul çalıyordu. Yaşadıkları Ekmek Kamyonu'ndan inerken, Geçici Arkadya'nın buz tutmuş zemininden geçerken uyukluyordu oğlan. Arkadya Evi'ni bitirmeyi başaracakları belirsiz güne kadarki evleri olan kamyon, otobüs ve sundurmalar gecenin içinde birer kara öbeği.

Çan sesi onları bir yerlerden Pazar Sabahı Toplantısı'na çağırıyordu. Bir insan seli karanlıkta akıyordu. Bit annesinin ekmeğinin kokusunu aldı, soğuğu Büyük Göl'den kuzeye taşıyan rüzgârı hissetti, ormanın uyanırken çıkardığı hıştırtıları duydu. Havada heyecan ve alçak sesli, sevgi dolu selamlaşmalar vardı; hafif kar, birilerinin esrarlı sigarasının dumanı, belli belirsiz bir kadın sesi.

Bit'in gözleri yeniden açıldığında dünya ilk ışıklarla yumuşamıştı. Çiğnenmiş karın altından ot tutamları fışkırıyordu. Koyun Çayırı'ndaydılar ve Bit bir araya toplanan bedenleri daha yakında hissediyordu şimdi. Arkasında bir yerden Handy'nin sesi, kış sabahında bütün Arkadya'ya, seksen civarında yoldaşa ulaşacak kadar yükseldi. Bit ormanın ağzındaki kokarca lahanası

filizlerinin vişneçürüğü kıvrımları arasında oturan Handy'yi görmek için kıpırdandı. Arkasına döndü, yanağını babasının boynuna, nabzına bastırdı.

Bit ufak tefek, bir damlacık bir oğlandı. Çoğunlukla kucağa alınır, taşınırdı. Hiç rahatsız olmazdı. Yetişkinlerin huzur veren kuvvetine sığınmışken fark edilmiyordu. Oradan izleyebiliyordu, dinleyebiliyordu.

Abe'in omzunun üzerinden, tepenin çok yukarısındaki Arkadya Evi'nin yığma tuğlalarının gölgesi belli belirsiz görünüyordu. Çürük çatının üstündeki brandalar rüzgârda bir canavarın nefes alan karnı gibi kırılganlara doğru çekilip şişiyordu. Yarı camlı pencereler açık birer ağızdı, tam olanlarsa Bit'e dikilmiş gözler. Bit başını çevirdi. Abe'in arkasında tekerlekli sandalyesindeki ihtiyar adam oturuyordu; Midge'in babasıydı bu, tepeden çocukların üzerine doğru sürüp onları sağa sola kaçırmaktan hoşlanırdı. Bit'in içini yine dehşet kapladı; uzakta bir karaltı ve gıcırta, dişsiz bir ağzın anlık görüntüsü ve geçerken rüzgârda dalgalanan orak çekiç bayrağı. Hannah ağzını bükerek Fırlak Moruk diyordu yaşlı adama. Diğerleri Siyonist diyordu çünkü adamın günbatımından sonra haykırdığı şey buydu: Siyon, süt ve bal, bereketli toprak, kavminin huzur bulacağı yer. Bit bir gece onu dinlerken, "Fırlak Moruk nerede olduğunu bilmiyor mu?" diye sormuştu. Abe ahşap oyuncaklarının arasındaki Bit'e şaşkınlıkla bakarak, *Nerede* ki? demişti. *Arkadya'da*, demişti Bit. Bunu Handy'nin yuvarlak Buda yüzü, yumuşacık cümleleriyle her zaman söylediği anlamda söylemişti. Handy tarlaların meyveler ve hububatla dolup taşıdığını, güneş ışığını ve müziği, herkesin sevgiyle birbirini kolladığını onlar da görebilinceye dek işlerdi insanları.

Fakat sabahın soğukunda Fırlak Moruk dehşet saçamayacak kadar ufacık ve iki büklümdü. Midge'in onu sardığı ekose desenli battaniyenin altında uyuyakalmak üzereydi. Başında bir avcı başlığı vardı, kulaklıkları aşağıdaydı. Burnu ıslık çalıyor,

içinden buhar çıkıyordu. Ocağın üstündeki çaydanlık geldi Bit'in aklına. Handy'nin sesi etrafını sardı: ... *kuşkusuz, doğanın arzusu hazda olduğu gibi işte de çeşitliliktir...* Sözleri bu sabahın yumuşak ayakları için çok ağırdı. Şafağın ışıkları keskinleşirken Fırlak Moruk belirginleşmeye başladı. Damarlar burnunun üzerinde dallanıyor, gölgeler yüzünde oyuklar açıyordu. Doğruldu, Bit'e asık suratla baktı, ellerini kucağında kıpırdattı.

...*Tanrı, dedi Handy, ya da Ebedi Kıvılcım her insanın kalbindedir, bu dünyanın her bir zerresindedir. Bu taşta, şu buzda, şu bitkide, şu kuşta. Hepsi nezaketimizi hak ediyor.*

İhtiyar adamın yüzü değişiyordu. Solgun, buruşuk hatlarını yavaş yavaş hayret sarıyordu. Ürkmüş Bit gözlerini ondan almıyordu. Adamın gözleri kapandı fakat sonra durdu, açıldı. Bit onun sivri burnundan çıkacak bir sonraki buhar bulutunu bekledi. Gelmeyince göğsünde bir şey düğümlendi. Başını Abe'in omzundan kaldırdı. İhtiyar adamın dudaklarına ağır ağır bir morluk yayıldı; bir sis, bir buz büyüdü gözbebeklerinde. Hareketsizlik ihtiyar adamı kapladı.

Bit'in arkasındaki Handy, Arkadya'nın haberini yaymak için birkaç gün içinde çıkacağı müzik turnesinden söz ediyordu. ... *birkaç aylığına gideceğim ama size inanıyorum Özgür İnsanlar. Ben sizin gurunuz, öğretmeninizim ama lideriniz değilim. Çünkü yeterince iyi bir öğretmeniniz olursa hepiniz kendi kendinizin lideri olursunuz...* Bit'in etrafındaki insanlar biraz gülüştüler, küçük Pooh bir yerlerde çığlık attı ve Hannah'nın eli yan tarafa tan uzanıp Bit'in düşmek üzere olan başlığını üşümüş kulağına doğru çekti.

Topluluğumuzun esaslarını hatırlayın, dedi Handy. Birlikte söyleyelim. Sesler yükseldi: Eşitlik, Sevgi, Çalışmak, Herkesin İhtiyaçlarına Açıklık.

Coşkuyla bir şarkıya başladılar, *Karanlık mazinin öğrettiği inançla dolu bir şarkı söyle, diye söylediler. Abe, Bit'in ağırlığı altında kıpırdanarak ritme uydu. Şu anın getirdiği umutla dolu*

bir şarkı söyle. Yeni günümüzün doğan güneşine yüzünü dön de...
diye bitti şarkı.

Bir sessizlik. Bir soluk alış. Özgür İnsanlar kalabalığından yükselen müthiş Om sesiyle ürken kargalar Arkadya Evi'nin çatısından benek benek yükseldi. Güneşin doğuşu ışıklara boğdu onları.

Böylesine mükemmel bir şafakta ihtiyar adam bile güzeldi; yeni aydınlanmış yanaklarının altındaki sakalının maviliği, çenesinin gevşekliği, altın rengi bir dokunuşla boyanmış kulak kılları. Canlı ışığın altında yumuşatılmıştı adam. İyi birine dönüştürülmüştü.

Son ses de susup Handy, *T teşekkürler dostlarım*, demeden hemen önce Midge elini babasının omzuna koydu. Ardından eldivenini çıkardı ve çıplak avucunu ihtiyar adamın yanağına bastırdı. Arkadya hareketlenir, ellerini birbirlerininine kenetleyip kucaklaşarak iyi enerjilerini paylaşıırken Midge'in sesi gü-rültüyü deldi. Baba? diye seslendi kız hafifçe. Sonra daha yüksek sesle: Baba?

Mesele Hannah'nın Bit'i kaptığı gibi eve, Ekmek Kamyonu'na götürürkenki acelesi ya da Abe'in Midge'e yardım etmek için orada kalması değildi. Özel ikram, yani kurutulmuş yabanmer-sinli yulaf lapası ya da Hannah'nın pencerenin kenarında yeşil çayına üfleyerek sessizce dikilişi değildi. Abe'in içeri girdiğinde söylediği şeyler de değildi hatta: Karmik enerji yeniden gökyü-züne karışıyor. Doğal bu, hayatın döngüsü. Herkes ölür, Ridley, tatlım." Abe elinden geleni yapıyordu ama Bit yine de anlamı-yordu. Yaşlı adamın güzelleştiğini görmüştü. Annesiyle babası-nın yüzündeki endişeye hayret ediyordu.

Duydukları keder ancak Hannah kirli kahvaltı tabaklarını masaya düşürüp gözyaşlarına boğulduğunda gözler önüne se-rildi. Hannah Avlu'dan Pink Piper'a, ebelik yapan Marilyn ve Astrid'in tesellisine koştu.

Abe, Bit'e zoraki gülümsedi. Annenin bir şeyi yok minik Bit, dedi. Bu sabah olanlar ona dokundu, hepsi o, çünkü şu anda kendi babası da pek iyi durumda değil.

Bit bu sözlerde bir yalanın hafif kükürt kokusunu duydu. Hannah bir süredir kendinde değildi zaten. Bit bu asılsız sözleri yavaşça silinip gitmeye bıraktı.

Hannah'nın Louisville'de yaşayan babası mı? dedi Bit. Büyükanne ve büyükbabası sonbaharda ziyarete gelmişti, fötr şapkalı şişman bir adam ve pembelere bürünmüş, asabi, pofuduk bir kadın. Bit kısıtılmış, hakkında yorumlar yapılmıştı: Çok minik, demişti kadın sesi titreyerek. Üç yaşından bile küçük derdim, bırak beşi! Bit'e yan yan bakışlar atılmış ve Hannah sıkıdığı dişlerinin arasından konuşmuştu. *Gelişim bozukluğu* yok, o *iyi*, sadece çok *ufak*. Tanrım, anne. Pembeli kadının elini bile sürmediği bir yemek yenmiş, birkaç saniyelik aralıklarla kadının gözpınarlarına bir mendil yükselmişti. Kötü bir tartışma olmuş, ardından şişmanla pofuduk gitmişti.

13

Anne babası arabayla uzaklaşırken Hannah'nın gözlerinde öfkeli yaşlar vardı. O kapitalist burjuva cehennemlerinde çürüsünler, demişti. Abe ona hafifçe gülmüş, bir dakika sonra Hannah'nın yüzündeki hiddet silinmişti. O da gönülsüzce gülmüştü.

Evet, Louisville'deki büyükbaban, dedi Abe. Onu tüketen bir hastalığı var. Büyükkannen, annenin orada olmasını istiyor ama Hannah gitmiyor. Zaten biz de onu gönderemeyiz.

Sır yüzünden, dedi Bit. Herkes bir aydır bu sır hakkında fısıldaşıyordu, Handy müzik turnesini ilan ettiğinden beri. Handy yokken Arkadya Evi'ni bitireceklerdi ki Geçici Arkadya'dan, o otobüs ve sundurmalar kargaşasından taşınıp nihayet birlikte yaşayabilsinler. Üç yıldır, araziye satın alıp evi bulduklarından beri buna niyetliyidiler ama açlık ve çok çalışmak dikkatlerini dağıtmıştı. Arkadya Evi, döndüğünde Handy'ye armağan olacaktı.

Abe'in gözleri kırıştı ve dudakları açılıp kızıl sakalının arasından güçlü dişlerini ortaya çıkardı. Küçükler bile bildiğine göre sır sayılmaz herhalde, dedi.

Hannah yüzü kızarık ama sakinleşmiş hâlde dönene kadar bir el *Go Fish* oynadılar. Hannah onlara Astrid ve Marilyn'in doğum yaptırmak üzere Amiş komşularına çağrıldıklarını söyledi. Merhaba niyetine yanağını bir an için Abe'in boyun çukuruna yasladı, sonra da Bit'i alnından nazıkçe öptü. Bir iç çekişin nefese karışması gibi, hayat hayata karıştı. Hannah dönüp sobaya odun attı. Abe Ekmek Kamyonu'nun yanına kurduğu sundurmanın hava geçiren çatlağını tamir etti. Akşam yemeği yediler ve Abe mızıkayla bir ezgi çaldı. Gece inince üçü birlikte saman yatakta kıvrıldılar ve Bit, anne babasının kabuğunda bir ceviz gibi, uykuya daldı.

14

Orman karanlıktı, derindi ve Bit'in üstüne öylesine çöküyordu ki kendini tutamayıp boğumlu ağaç gövdelerinden, rüzgârın dallar arasında inleyişinden kaçarak uzaklaştı. Annesi ona gözünün önünden ayrılmaması için seslendiyse de yavaşlamadı. Kapıcı Kulübesi'nin yanındaki açıklığa ulaştığında yüzü soğuktan sızlıyordu.

Çiçekbozuğu yüzlü, iriyarı Titus kapıyı kaldırdı. Yaşlı görünüyordu, Handy'den bile yaşlı, Vietnam'da yaralanmıştı çünkü. Bit, Titus'a hayrandı. Titus, Bit'e Parmak Çocuk diyor ve onu tek eliyle havaya kaldırebiliyordu. Hatta şeker yasağına ve şekerleme yapımı sırasında hayvanlara zarar verildiği kesin olmasına rağmen bazen Bit'e Dış Dünya'dan birkaç abur cubur bile getiriyordu – şeffaf kâğıda sarılı, hindistancevizli pembe kek ya da kan oturmuş gözle benzeyen nane şekerleri. Bit Arkadya'nın ötesindeki dünyanın tadının, abur cuburların ağzında bıraktığı acımsı, kimyasal tat gibi olduğuna inanıyordu. Titus, Bit'in eline buruşuk sarı bir kâğıda sarılı, ağızda yoğunlaşan bir kara-

mela tutuşturup göz kırptı; Bit de yüzünü arkadaşının yağlı kot pantolonuna bir anlığına gömdükten sonra koşup gitti.

Bütün Arkadya veda etmek için buz tutmuş yolda toplanmıştı. Handy Mavi Otobüs'ün kaputunda bağdaş kurmuş, dört sarışın çocuğuyla birlikte oturuyordu: Erik, Leif, Helle ve Ike. Asıl karısı olan uzun boylu, beyaz saçlı Astrid başını kaldırmış, onlara bakıyordu. Boynundaki ip örgüsü kolyeyi çözüp Handy'nin boynuna bağladı ve üçüncü gözünün üzerinden öptü onu. Radyoda motorun kükreyişini bile bastırarak kadar bangır bangır, kulak tırmalayan bir country şarkısı çalıyordu. Handy'nin diğer karısı, siyah saçlarına kuş tüyleri takmış Lila da diğer kocası sıska ve ufak tefek Hiero'yla oturuyordu. Müzik grubundakiler geride kalacaklarla kucaklaşıp eşyayı otobüse yüklediler. Ardından Handy çocukları aşağıya indirdi: Bit'ten bir yaş küçük olduğu hâlde daha uzun boylu olan Ike, babası gibi kurbağa suratlı Helle, daima sinirli Leif, kendi başına aşağıya kayan ve dizlerinin üzerine indiğinde ağlamamaya çalışan tumbul Erik.

Kapıcı Kulübesi'nin verandasında Wells ile Caroline, yüzleri kıpkırmızı, tartışıyorlardı. Bit'in arkadaşı Jincy gözlerini ebeveyninin birinden diğerine çeviriyordu. Kızın kıvrıcık saçları rüzgârla on ayrı yöne savruluyordu ama yüzü solgun ve donuktu.

Yoldan zil ve insan sesleri tatlı tatlı yükseldi. Ansızın devlerin kocaman, geniş kafaları dalların arasında sallanmaya başladı. Bit'in içi sevinçle kıpırdandı. Sirk şarkıcıları Hans ve Fritz, Summer ve Teke Billy, beyaz cüppeleri içinde, Âdem ve Havva kuklaları taşıyarak yola çıkmışlardı. Bunlar yeni yapılmış, çıplak, üreme organları kırmızı, devasa yaratıklardı. Sirk şarkıcıları hafta sonları protestolara, toplantılara gidiyor, konserlerde danslar sahneliyor, kimi zaman değişiklik olsun diye sokak müzisyenliği yapıyorlardı. şimdi cüppeli insanlar eğilmış,

tepelerindeki geniş, ürkütücü gövdelerin altında şarkı söylüyordu. Bitirdiklerinde herkes alkışladı, onlar da kocaman, yuvarlak yaratıkları bir Volkswagen minibüsün arkasına yüklediler.

Sweetie Fox'un kollarındaki minik, kara Dylan, Hoşça kalın, hoşça kalın, diye bağırdı. Bit donmuş bir su birikintisini sopayla kurcalayan arkadaşı Coltrane'in yanına koştu. Cole sopayı Bit'e verdi, Bit birikintiyi soktuktan sonra Cole'un kardeşi Dylan'a uzattı, Dylan da sağa sola salladı.

Kızıl saçlı, hamile karnı kocaman olmuş Eden bir gazoz şişesini Mavi Otobüs'ün kaputunda kırdı ve doğrulduğunda sırtını ovuşturdu. Bakır saçlarının arasında beyaz dişlerinin parıltısını görünce Bit'in içinden dans etmek geldi.

Handy, Bahar Dikimi'nden önce dönmüş olacaklarını haykırdı, Özgür İnsanlar sevinçle tezahürat etti; Tarzan, Taşıt Havuzu'nun bir motoru satarak aldığı bira soğutucusunu yukarı uzattı; Astrid, Lila'nın güzel dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu, Hiero da aynısını yaptıktan sonra kayarak yere indi; başka öpüşmeler de oldu, gruptakilerin sevgilileri ve karıları pencerelere uzanıp öpüştüler; sonra motorun sesi daha da yükseldi ve otobüs Bölge Otoyolu'na doğru hareket etmeye başladı. Herkes alkışladı, bazıları ağladı. Arkadya'da insanlar sürekli ağlardı. Diğerleri kahkahalar eşliğinde komik danslar ettiler.

Helle babasının ardından hıçkırıklarla ağlayarak otobüsün peşinden giderken tökezledi. Bu koca kafalı, tuhaf görünüşlü küçük kız sürekli çılgık çılgıydı, gözleri daima yaşlıydı. Astrid, Helle'yi kaldırdı ve kız, annesinin göğsünde gözyaşı döktü. Otobüsün sesi hafifledi, sonra kaybolup gitti. Baş başa kaldıkları sesler, sessizlikte iki kat yüksek geliyordu; dalların arasında çıtırdayan buz, karın yüzeyinde zımpara gibi esen rüzgâr, Kapıcı Kulübesi'nin verandasına asılı dua bayraklarının kanat çırpışı, donmuş çamurda kauçuk botların gıcirtısı.

Bit döndüğünde herkes babasına bakıyordu. Abe onlara sıırı-tıyordu, müzik yapamayan, geride kalmış elli kadar insana. Çok az görünüyorlardı. Abe, Pekâlâ millet, dedi yüksek sesle. Kemikleriniz paralanana kadar çalışmaya hazır mısınız?

Evet, diye haykırdılar. Bit, Hannah'nın yanına gidip başını kalçasına yasladı. Hannah da rüzgârı engelleyip sıcaklığıyla Bit'in yüzünü ısıttı.

Taşıt Havuzu, bunun için ihtiyaç duyacaklarımızı satın alabilmek uğruna New York'un ücra yerlerine gidip mal yağmalamaya, çalıp çırpırmaya, sperminizi ve kanınızı satmaya hazır mısınız?

Hem de nasıl! diye haykırdı Peanut, arkasındaki Harika Bill ve Tarzan da yumruklarını havaya kaldırdılar.

Ya siz kadınlar, tüm bu işler gerçekleşirken biz Özgür İnsanlara güç katmak için temizlemeye, parlatmaya, cilalamaya, kazımayaya, zımparalamaya, çocuklara bakmaya, Fırın'ı, Soya Mandırası'nı ve Çamaşırhane'yi idare etmeye, pişirip temizlemeye, odun kesmeye ve yapılması gereken gündelik işlerimizi yapmaya hazır mısınız?

Kadınlar alkış tuttular. Astrid, Bit'in başının çok yukarısından o tuhaf vurgulu sesiyle Hannah'ya mırıldandı. Sanki yapmıyormuşuz gibi, yapıyoruz zaten. Bit başını çevirdi. Astrid konuşurken dişlerini gösteriyordu ve dişleri o kadar sarı, o kadar eğri büğrüydü ki Bit mahrem bir şeye bakıyormuş gibi hissediyordu.

Siz, Kümes'teki Hamile Hanımlar, perdeleri dikmeye, halıları dokumaya, tüm odaları samimi ve yuva hissi verecek hâle getirmeye hazır mısınız? Bölük pörçük evet sesleri yükseldi, Tavuklar şaşkın bir uysallığa büründü. Bir bebek ciyaklamaya başladı.

Abe haykırdı: Siz erkekler, eski evi ayağa kaldırıp tesisatı, çatısı, her şeyiyle hazır etmek için o soğukta, o pis kokular içinde çalışmaya hazır mısınız? Erkekler bağrışıp şarkılar tutturdular.

Abe'in yüzüne vakur bir ifade yerleşti; elini kaldırdı. Bir şey daha var, yakışıklılarım ve fıstıklarım. Biliyorum, biz hiyerarşik olmayan bir topluluğuz filan ama ben mühendislik mezunu olduğuma, Hiero da inşaat ustalığında yılların tecrübesine sahip olduğuna göre rapor verilecek kişiler biz olmalıyız diye düşünüyoruz, öyle değil mi? Biz burada sadece şefiz, bu yüzden yapılacak herhangi bir şey konusunda daha iyi bir fikriniz olursa bize söyleyin yeter. Fakat yeni şeylere kalkışmadan önce yapacaklarınızı bizim yanımızda yapın ki zamanımızı ve paramızı, yaptıklarınızı bozmaya harcamayalım. Her neyse, ciddi konuşmanın sonuna geldik. Bugün gün ışığında geçecek dört saatimiz daha var, harap olmuş bir 19. yüzyıl malikânesini ya da yetimhanesini ya da her neyse onu yeniden inşa etmek içinse sadece üç ayımız. Bu yüzden o güzel, asi kızlarımızı yırtmaya başlayalım hadi.

18

Bir bağrıış, bir telaş oldu ve grup bir buçuk kilometre uzunluğundaki buzla kaplı yolda haldır haldır ilerledi. Gülüyorlardı, sıcaktılar, hazırdılar. Bit, Arkadya Evi'ne son gittiğinde ayaklı bir küvet içinde büyüyen bir fidan ve bulutlarla güneşin görülebileceği şekilde göçmüş bir çatı görmüştü. Evin bitmesi, sağlam ve sıcak olması ne kadar da harika olacaktı. Bir anne ve babayla bir yuvada uyumak mutluluksa, bir de sekseniyle birden uyumayı düşün! Çocuklar yetişkinlerin bacaklarının etrafında koşuştular, derken Sweetie Fox onları yanına topladı ve oynamaları için kestirme yoldan Pink Piper'a götürdü.

Bit geride kalmıştı, bir terslik olduğunu hissediyordu. Arkasına döndü.

Hannah kapıda tek başına dikiliyordu. Bastığı yer çamurluydu. Bit bir kuşun hafifçe ötüşünü duydu. Tekrar annesine doğru yürümeye başladı. Yolu neredeyse tamamladığında annesi hâlâ küçük görünüyordu, Bit de koştu. Annesi Abe'in eski kazaklarından birinin içinde kamburlaşmış, titriyordu. Yüzü düşmüştü. Bit annesinin yirmi dört yaşında olduğunu biliyordu

ama Erik'ten, Jincy'den küçük, Bit'in ta kendisi kadar küçük görünüyordu. Bit elini annesinin eline koymak için eldivenini çıkardı. Annesinin parmakları buz gibiydi.

Hannah, Bit'in elini elinde hissedince çok yükseklerden bakıp gülümsedi ona ve Bit bu çekmiş, küçülmüş kadında yeniden annesini görebildi. Sorun yok Bit, dedi Hannah. Sorun yok.

Ani bir kar fırtınası koptu. Bit rüyasında kırmızı gözlü, kocaman aç kurtların Ekmek Kamyonu'nun etrafında döndüğünü gördü. Uluyorlar, kapıyı tırmalıyorlardı. İrkilerek uyandı. Annesini istiyordu ama kalkıp ona pencereden bembeyaz dökülen kar tanelerini, üstünde ayak izi olmayan kar öbeklerini gösteren Abe oldu. Abe soya sütünü ısıttı ve Bit'i en yumuşak battaniyeye sarıp sarmaladı. Onu yatıştırıp uyutmak umuduyla tüm ayrıntılarını zaten bildiği doğum hikâyesini anlattı. İlk Arkadyalı Bit Stone efsanesi herkese mal olacak kadar çok kere anlatılmış bir başka hikâyeydi. Biraz büyüyen kız çocukları Pink Piper'da bu oyunu oynar, en küçük bebeklere Bit rolünü verirlerdi.

Sen Kafile'de doğdun, dedi Abe yumuşak sesle. Ruhsal gıda için Handy'nin peşine takılmış bir grup hayrandık o zaman. Olsa olsa yirmi kişiydik. Konserlere gidiyor, sonrasında toplanırlara kalıyorduk. Gittiğimiz her yerde komünler görüyorduk; bazıları yürüyor, bazıları yürümüyordu. Yurt çadırları, jeodezik kubbeler, buhar kulübeleri, şehirlerde izinsiz konutlar gördük ve diğer herkes benzer şeyler yapıyorlarsa da bizim istediğimizin sıradışı bir şey olduğu fikrine kapılmaya başladık. Saf bir şey. Toprağın üstünde değil, toprakla birlikte yaşamak. Ticaretin musibetlerinin dışında yaşamak ve sıfırdan kendi hayatlarımızı kurmak. Sevgimizi dünyayı aydınlatacak bir yol gösterici kılmak.

Her neyse, Handy Kore'de sıhhiyecilik yaptığından o zamanlar aramızda tıbbi eğitimi olan tek kişiydi ve Hannah'nın beş aylık hamile olduğunu düşünüyordu, karnı çok büyük değildi çünkü.

Dağların arasında ilerliyor, Oregon'dan Boulder'a ulaşmaya çalışıyorduk ki ani bir kar fırtınası çıktı, ön cama tabak büyüklüğünde kar taneleri çarpmaya başladı ve bil bakalım ne oldu? Hannah doğurmak için bu zamanı seçti. Taşıt Havuzu'nun şehir gezilerinde kullandığı şu küçük Volkswagen Camper'daydık. İçini donatmış, soba filan kurmuştum, on numaraydı ama biz küçük araçlardan birinde olduğumuz için dar dağ geçitlerinde konvoyun en arkasında mahsur kaldık. Handy'nin bulunduğu yere ulaşmak zorunda olduğumun farkındaydım çünkü bırak erken doğumu, bebek doğurtmak konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden kâh hızlanıp kâh yavaşlayarak sol şeritteki herkesi geçip ilerledik, karşı yönden birileri gelseydi hepimiz ölmüştük. Sonunda Pink Piper'ı geçtik ve bütün konvoyun hızını kestim. Ridley WY, Nüfus: beş bin bilmem kaç yazılı bir tabeladan döndüm. Orada bir hastane olmalı diye düşünmüştüm ama tabela karla kaplıydı ve tabii ki yanlış yöne dönmüştüm. Kilometrelerce ilerledik, zifiri karanlıktı, sonunda ışıkları görüp durduk. Kafilé rüzgârı kesmek için Pink Piper'la bizim etrafımızı sardı, kapı açıldı ve içeri karla kaplanmış biri girdi. Ben Handy'yi bekliyordum, gelen kimdi peki? Astrid.

Handy otobüsün tavanında yüzler görüyor, dedi (Abe bunu Astrid'in Norveçli vurgularıyla söyleyince Bit kıkırdadı). Üç meskalin tableti yuttu az önce. Ama benim Victoria dönemi edebiyatı doktoram var ve üç bebek doğurdum. Doğuma gayet alışkınımdır.

Anladığım kadarıyla aklından geçen sülük tedavisi de olabiliirdi ama ben ondan daha azını biliyordum, bu yüzden, Tabii, olur, dedim. Böylece hepimiz soyunduk çünkü doğal olanı buydu ve Astrid beni sağa sola koşturdu. Şu suyu kaynat! Şu bıçakları kaynat! Temiz havlu getir! Fakat ben sıcak suyu koyduğum anda Hannah bayıldı ve sen bir cup sesiyle, kana bulanmış hâlde çıkıverdin. Doğrusu hiç umudum yoktu. O kadar küçüktün ki, elma kadardın ve hiç kıpırdamıyordun. Ağlayamıyordun

bile. Zavallı ciğerlerin minicikti. Fakat Astrid seni temizleyip annenin memesine koydu; öyle bir yaşama azmin varmış ki küçük adam, annenin memesini minicik ağzının büyüklüğündeki şekerli bir emzik gibi emmeye başladı. Astrid bir çığlık attı ve tekrar Hannah'nın *yoni*'sine* eğildi, neden tahmin et bakalım. Çünkü bir şey daha geliyordu, dölüşü.

Abe duraksadı. Dalgınlıkla Bit'in başını okşadı.

Astrid onu batık bir örtüye sardı ve elime bir kürek verip beni dışarı yolladı. Karda güçlkle karanlık göle ilerledim, donmuş çakıtaşlarının altındaki toprağı eştim, sonunda üstünü tamamen örttüm, birkaç şükür sözü söyledim ve ağır adımlarla geri döndüm.

Sonra sabah oldu, güneş yükseldi ve sana şöyle söyleyeyim, çok güzeldi. O donmuş gölü öyle bir aydınlattı ki içi parlıyordu, buz o muhteşem mor dağların eteklerinde sıcak kurşun gibi görünüyordu. Kasabadaki kilisenin çanı seni, mucize bebeğimizi kutlamak için çaldı. Sonra kasabalılar geldiler utana sıkıla, ellerinde yemek ve ekmek vardı, onları Camper'ımızın üstüne yığdılar. O sabah Astrid mesleğini bulduğunu anladı. Onun elleri dünyaya bebek getirmek için yaratılmıştı. Senin bir armağan olduğunu söyledi. Kalın, yün bir eşarbi etrafına dolaya dolaya sardı seni ve bakkala götürüp tarttı. Tam bir kilo üç yüz altmış gramdın. Mini minnacık bir balkabağı kadar.

Bakkal huysuz, çirkin bir Alman kocakarıydı. Yamru yumru patateslerinin, lahanalarının arasından biz uzun saçlılara küfrediyordu ama sana şöyle bir baktı ve hayrete kapılarak ağzını kocaman açiverdi. Ağzından bir ışık yayıldı sanki. Ve şöyle dedi: Ah, bu yaratılmış en minik hippiz zerresi değilse nedir?

İşte sen dünyaya böyle geldin, adını hiç görmediğimiz bir kasabadan alan Ridley Sorrel Stone. En Minik Hippiz Zerre-miz.** Arkadya'nın en eskisi. Eşsiz vârisimiz, dedi Abe. Gözleri

* Sanskritçede kadın üreme organı. -çn

** (İng.) Bit: Parça, zerre. -çn

kısıldı, sonra tekrar berraklaştı. Bit'in boynuna burnunu sürttü, bu da Bit'i gıdıklayıp güldürdü; Ekmek Kamyonu'ndaki görünmez acılığı iyileştirdi, ikisine de kırmızı gözlü kurtları, fırtınayı, Hannah'nın halsizliğini ve yaklaşmakta olan, sıkı çalışmayla geçecek sabahı unutturdu.

*

Handy'nin yokluğunda ilk birkaç gün dünyanın dengesi bozulmuş gibiydi. Ağlayanların, kötü sanrılara kapılanların yanında değildi, her bir çalışma biriminin etrafında gündelik, neşeli gezintilerini yapıp onları harekete geçirmiyordu. Karman çorman kır sakalı, hızla kırpıştırdığı gözleri, gitarı, ukulelesi ya da banjosunun susmayan tıngırtısı yoktu. Geride kalanlar birkaç gün boyunca toprakta çok hafif adımlarla yürüdüler ve dudaklarından dökülen tek söz *Handy*'ydi. Derken bir sabah Bit, Handy'yi hiç düşünmez oldu, ta ki önüne atılan minik Pooh'ya takılıp düştüğü, ellerinin sıyrıldığı zamana dek. Handy'nin Pink Piper'dan gelip onu kucağına almasını, gözlerinin içine bakıp kozmik enerji toplamasını, *Ah, minik Bit, gayet iyisin dostum, paniğe kapılma. Acı, bedeninin sana daha dikkatli olmanı söylemesidir*, demesini bekledi. Bunun yerine sevgili Sweetie Fox avuçlarını öptü, soğuk suyla yıkadı ve sarıgı beziyle sardı. Abe çalışma ekiplerini organize etti. Astrid gerginliği ortadan kaldırmak için sarılma terapisi ve çalışma yogaları salık vererek anlaşmazlıkları tatlıya bağladı. Yalnızlar Çadırı'ndan iki adam birbirine o kadar öfkelenmişti ki yogaları sırasında Arkadya Evi'nin üst katındaki çürümüş sıvaları harikulade bir marifetle bir günde kazıdılar. Artık can dostu olmuşlardı, kollarını birbirinin omzuna atıp duruyorlardı. Müzik eskisi kadar iyi olmasa da hâlâ vardı: teypler, gitarlar ve mızıkalar. Tüm sınırları eskiden Handy'nin bulunduğu yere doğru biraz kaymıştı sanki; ortadaki pilav yenince birbirine karışan ayrı yemekler gibi.

*